

[Grethe Philip.]

og drive sport. Det er dyrt at sikre disse arealer, det medgiver jeg, men stillet over for det alternativ, at de jorder, der er tale om i forbindelse med køb af Rågegården, ellers ville blive udstykket og dermed blive et aftukket område for den brede befolkning fra hele Københavnsområdet, kan jeg give det af ministeren stillede forslag om køb af Rågegården mit partis tilslutning.

De af finansministeren uden for tillægsbetænkningen stillede ændringsforslag er alle en konsekvens af de nylig gennemførte love vedrørende en stabilisering af vor økonomi, og vi kan give disse ændringsforslag vor tilslutning.

For adskillige af de af venstre og det konservative folkeparti stillede ændringsforslag gælder det, som det allerede er nævnt, at de er gengangere fra tidligere års finanslovdebatter. Det gælder således ændringsforslagene vedrørende egnsudviklingen, vedrørende rådighedsbeløbene for arbejdsministeren til ydelse af tilskud i henhold til beskæftigelsesloven og vedrørende bemyndigelse til boligministeren til at bevilge lån til projekteringsudgifter ved boligbyggeri og til erhvervelse af byggegrunde med senere bebyggelse for øje. Om disse ændringsforslag vil jeg blot sige, at mit parti efter de erfaringer, der er indvundet vedrørende egnsudviklingen i de seneste år, stadig må være af den opfattelse, at det er ønskeligt at medvirke til en spredning af industrien til støtte for områder, der står svagt i henseende til erhvervsmæssig udvikling. Vi finder, at vor lovgivning om egnsudvikling har virket godt, og vi ønsker, at det arbejde, der her er påbegyndt, skal føres videre.

Ser vi på den samlede sum af de konkrete udgiftsbesparelser, der foreslås af venstre og de konservative, er vi nede på det meget beskedne beløb af godt 20 mill. kr. Der er ikke noget at sige til, at man fra VKs side har syntes, at dette forslag til besparelse måtte lyde alt for spagfærdigt, når man endnu har i frisk erindring de mange

gode råd, der for nylig er fremsat her i det høje ting fra den borgerlige opposition om, at det offentlige bør spare. Det har hidtil været svært at få rigtig hold i, hvor oppositionen vil sætte ind med besparelser, og vi kommer det heller ikke meget nærmere ved de forslag, der er fremme her ved drøftelsen af finanslovsforslaget, hvor der dog ellers skulle være rig mulighed for at trække en række enkelte poster frem i søgelyset.

Det eneste besparelsesforslag, der virkelig klodser noget, er forslaget om, at der skal indføres en tekstanmærkning, hvorefter det pålægges finansministeren i finansåret 1963-64 at træffe forholdsregler, som kan føre til, at der på finansloven opnås en samlet besparelse på 200 mill. kr. Det overlades, sådan som det fremgår af tillægsbetænkningen, generøst til ministeren efter eget skøn at fordele denne besparelse på de forskellige poster.

Jeg har forstået på oppositionen, at det råd, der er givet, er velment, og som sådan bør det også overvejes, men jeg kan ikke se, hvorledes det kan være rigtigt at følge rådet. Vi har i finansudvalget gennemgået alle udgifter post for post og er efter drøftelse blevet enige med VK-partierne om, at praktisk taget alle de forslag, der foreligger, er særdeles velbegrundede og bør tiltrædes. Hvorledes skulle det da være finansministeren muligt at finde besparelser på 200 mill. kr. uden at skære alvorligt ned på poster, som vi alle synes ser gode og fornuftige ud?

Måske vil det blive fremført, at det dog ikke skulle være så vanskeligt at finde besparelser på 200 mill. kr., når vi nu er oppe på et samlet tal for statsudgifterne på godt 10 milliarder. Men venstre og de konservative ved udmærket vel, at ca. to tredjedele af disse udgifter er lovbundne, kun den sidste tredjedel kan beskæres, og denne sidste tredjedel omfatter netop for en stor del vigtige investeringer, bl. a. til bygninger, til undervisnings- og uddannelsesformål, til trafikformål og til vigtige forbedringer af sociale institutioner bl. a. inden for åndssvageforsorgen og børneforsorgen. Der ville